

ἔχῃ τις καλὰ τέκνα Πελοπν. (Λακων.) 3) Περιουσία, ἣτις μὴ ὑπαρχόντων τέκνων περιέρχεται εἰς ἄλλους Παξ.: Ἀρμιές κι ἀκλέριες (ἀρμιές = ἐρημιές, ἀδέσποτοι τόποι).

*ἀκληριάζω, ἀκλεριάζω Πελοπν. (Λακων. κ. ἁ.) ἀκλεριάζον Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄ κ λ η ρ ο ς.

1) Χάνω τὰ τέκνα μου, τοὺς κληρονόμους μου, εἶμαι ἄκληρος ἐνθ' ἄν.: Ν' ἀκλεριάζω, ἂν σοῦ λέω ψέματα! Λακων. Πβ. ἀ κ λ η ρ ι ζ ῶ. 2) Εἶμαι ἄκληρος, στεροῦμαι ἄρρενος τέκνου Πελοπν. (Λακων. κ. ἁ.)

ἀ κ λ η ρ ι ζ ῶ Πελοπν. (*Αρκαδ.)

Τὸ μεσν. ἀ κ λ η ρ ι ζ ῶ.

Καθίσταμαι ἄκληρος, πάσχω ἐξώλειαν γένους. Συνών. ξε κ λ η ρ ι ζ ῶ. Πβ. ἀ κ λ η ρ ι ζ ῶ.

*ἀκληρικὸν τό, ἀκλερικὸν Πόντ. (Σάντ.)

Οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀ κ λ η ρ ι κ ὸ ς, ὃ ἐκ τοῦ ἄ κ λ η ρ ο ς.

Πρᾶγμα μὴ ἔχον κληρονόμον, ἔρημον.

ἀ κ λ η ρ ῖ λ α ἦ, Πελοπν. (*Αρκαδ. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄ κ λ η ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ῖ λ α.

Τὸ νὰ εἶναί τις ἄκληρος, ἄπαις, ἢ ἀπαιδία ἐνθ' ἄν.: Κακεῖα ἀ κ λ η ρ ῖ λ α νὰ τὸν εὔρη! (ἀρά) Μεσσ.

ἀ κ λ η ρ ῖ τ α κ α ς ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ κ λ η ρ ῖ τ η ς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - α κ α ς.

Ἐπὶ τὸ σκωπτικώτερον, ὃ ἄνευ παιδίων, ὁ ἄκληρος.

ἀ κ λ η ρ ῖ τ η ς ὁ, Κεφαλλ. Πελοπν. (Μεσσήν.) ἀ κ λ η ρ ῖ τ η ς Πελοπν. (Κυνουρ.) Θηλ. ἀ κ λ η ρ ῖ τ α Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄ κ λ η ρ ο ς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἄνομος - ἀνομίτης, λεπρὸς - λεπρίτης, νεκρὸς - νεκρίτης κττ.

Ὁ ἄνευ τέκνων, ἄπαις ἐνθ' ἄν.: Αὕτῃ εἶναι ἀ κ λ η ρ ῖ τ α γυναῖκα Λακων. Μωρὲ τὸν ἀ κ λ η ρ ῖ τ η, νὰ εἶναι τσιγκούνῃς! (ὀνειδιστικὴ προσηγορία) Μεσσήν. || Παροιμ. Ἀ κ λ η ρ ῖ τ η ς ἀθεΐτης (ὅτι ὁ ἄπαις εἶναι συνήθως σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος) Κυνουρ.

*ἀ κ λ η ρ ὸ π ο υ λ λ ο ἐπιθ. οὐδ. ἀ κ λ η ρ ὸ π ο ν Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἄ κ λ η ρ ο ς.

Τὸ μὴ ἀνήκον εἰς οὐδένα, ἀδέσποτον, ἔρημον: Ἀ κ λ η ρ ὸ π ο ν ἐπελέστα ἀπάν' ὅς σὸν κόσμον! (ἀπέμεινα ὀρφανός). Ἀ κ λ η ρ ὸ π α νὰ ἐλέπω τὰ λώματα σ'! (εἶθε νὰ ἴδω τὰ ἐνδύματά σου ἀδέσποτα, ἦτοι εἶθε νὰ ἀποθάνῃς! Ἀρά).

ἄ κ λ η ρ ο ς ἐπιθ. κοιν. καὶ Καπτ. ἄ κ λ η ρ ο ς βόρ. ἰδιώμ. ἄ κ λ η ρ ο ς Βιθυν. Κέρκ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) Πόντ. (*Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σέριφ. Σίφν. κ. ἁ. ἄ κ λ η ρ ο ς Τσακων. ἔ κ λ η ρ ο ς Κρήτ. ἔ κ λ η ρ ο ς Κρήτ. ἔ κ λ η ρ ο ς Κρήτ. (Βιάνν.) ἀ ν ά κ λ η ρ ο ς Καπτ. (Σινασσ.) ἀ ν ά κ λ η ρ ο ς Καπτ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.) ἄ κ λ η ρ ο ς Πόντ. (Σινώπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἄ κ λ η ρ ο ς.

1) Ὁ μὴ λαβὼν κληρονομικὴν μερίδα, ὁ μὴδὲν κληρονομήσας, ὁ μὴ ἔχων περιουσίαν, πένης, πτωχὸς Ἡπ.

Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ.): Οἱ γονεῖς μ' ὅσα εἶχαν ἐχάσαν κ' ἐγὼ ἐπόμενα ἄ κ λ η ρ ο ς Κερασ. Ἐκάνι διαθήκ' κὶ τοὺς ἀφήκι ἄ κ λ η ρ ο ς Θράκ. Τὸν ἔβγαλαν ἄ κ λ η ρ ο ς Ἡπ. || Φρ. ἄ κ λ η ρ ο ς κὶ ἀ μ α ν ῖ κ ω τ ο ς (ἐπὶ ἐσχάτης πενίας) Οἶν. || Ἀσμ.

Νὰ χάσῃς τοὺς ἐφτά σου γιούς καὶ κληρονόμους κὶ ἄ κ λ η ρ ο ς Λακων. Ἦδη παρ' Ὁμ. λ 490 «βουλοίμην... θητευέμεν ἄλλω | ἀνδρὶ παρ' ἀ κ λ ῆ ρ ω, ᾧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη».

2) Δυστυχῆς, ἄθλιος, ταλαίπωρος, συνήθως συνεκφερόμενον μετὰ τῶν συνωνύμων ἄ μ ο ι ρ ο ς, ἔ ρ η μ ο ς, μ α ῦ ρ ο ς Καπτ. (Σινασσ.) Κέρκ. Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἁ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (*Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀἰλλοὶ ἐμὲν τὸν ἄ κ λ η ρ ο ν (αἰλλοὶ = ἀλλοίμονον) Κερασ. Τὴν ἄ κ λ η ρ ο ν, νὰ πογγῇς ἀτεν! (τὴν κακομοῖραν, εἶναι νὰ τὴν λυπᾶσαι!) Κοτύωρ. Ἀ κ λ η ρ ο ς κὶ ἄ μ ο ι ρ ο ς Λακων. Ἀ κ λ η ρ ο κ ο ρ μ ῖ Κέρκ. Τὸν ἐκατάντησε ἔ ρ ' μ ο κὶ ἄ κ λ η ρ ο αὐτόθ. || Ἀσμ.

Εἶδα βαρὰ τὸ φόρτωσε τὸ ἔ κ λ η ρ ὸ δ ο υ χ τ ῆ μ α !

Βιάνν.

Τώρα γιανγκίνι ἀναψες ὅς τὸ ἄ κ λ η ρ ὸ μ ο υ σ τ ῆ θ ο ς Κρήτ.

Μαξιλλαράκι μ' ἄ κ λ η ρ ο ν κὶ π ά π λ ο υ μ α ρ η μ ά δ ι, τί κ ά ν α τ ι τ ο ῦ ν ἀ γ α π ῶ, τ ο ῦ ν ν ε ὅ τ ο ῦ πα λ λ η κ ά ρ ι ; Μακεδ.

Κ' ἐστόχησε τὸ ἔ κ λ η ρ ο κ' ἦ καμε πέντε ρ ῶ γ ε ς

Κρήτ.

Τ' ἐμὸν ἢ κ ά ρ δ ᾱ τ' ἄ κ λ η ρ ο ν γ ε ρ ᾱ καὶ κὶ ν ε ο ῦ τ α ι

Χαλδ. Συνών. κ α κ ὸ μ ο ι ρ ο ς, κ α κ ο ρ ρ ῖ ζ ι κ ο ς. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Διόδωρ. 3,29,5 «τὸ δὲ τοῦ βίου τέλος οὐ μόνον παρὰδοξον ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ πάντων ἀ κ λ η ρ ὸ τ α τ ο ν». β) Μεταφ. ἐπὶ φαγητῶν καὶ καθόλου ἐπὶ ἐδωδῶν, ἄνοστος, ἀνούσιος, ἀηδὴς Πόντ. (Οἶν.) 3) Ὁ μὴ ἔχων τέκνα, ἄπαις, ἄτεκνος κοιν. καὶ Καπτ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: Ἀπέθανε ἄ κ λ η ρ ο ς κοιν. Ἐχ' π ο υ λ ῶ β ῖ ὁ, μ' ἀ ν ι φ έ λ ι τ α, εἶ ν ι ἄ κ λ η ρ ο ς Μ α κ ε δ. (Σιόαν.) Διήκε ἀ κ λ η ρ ο ς Πελοπν. (Μάν.) Οἱ ἄ κ λ η ρ ο ι θά παιδιωθοῦν τὴ θυγατέρα μου (θὰ υἰοθετήσουν) Θήρ. Ἦτανι ἄ κ λ η ρ ο ι κὶ π ῆ ρ α ν ι ἕ ν α ψ ' χ ο υ π α ῖ δ' Σκόπ. Ἀ κ λ η ρ ο ς γ ο ν εῖ ς νὰ π ε θ ά ν η ς ! (ἀρά) Πελοπν. (Λακων.) Ἀ κ λ η ρ ο ς ν' ἀ π ο μ έ ν η ς ! Κερασ. Ἀ κ λ η ρ ε ν' ἀ ρ α μ ᾱ ρ ε ! (νὰ μείνῃς!) Τσακων. || Παροιμ. φρ. Ἀ κ λ η ρ ο ς ἄ θ ε ο ς (ὅτι ὁ ἄτεκνος δὲν φοβεῖται θεὸν) Πελοπν. (Δημητσάν.) || Ἀσμ.

Ἀς δ α ῖ ρ ο υ ν τ α ι - ν - ἔ ἄ κ λ η ρ ε ς τ οῖ ἄ ς κ ά θ ο υ ν τ α ι νὰ τ ρ ῶ σ ι, γ ι α τ ῖ δ ἐ ν ἔ χ ο υ σ ι π α ῖ δ ι ᾱ ὅ ς τὸ ν π ό λ ε μ ο ν νὰ π ά σ ι

Μεγίστ. Συνών. ἄ β λ α σ τ ά ρ ω τ ο ς 2, ἀ κ λ ά δ ω τ ο ς 2.

β) Ἐπὶ κτημάτων, ὁ μὴ ἔχων τὸν κληρονομήσοντα, ἀ κ λ η ρ ο ν ὸ μ η τ ο ς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.): Τ' ὁ σ π ῖ τ ι ν α ῖ ἔ π ο μ ε ν ε ν ἄ κ λ η ρ ο ν. || Φρ. Ἀ κ λ η ρ α νὰ ἴ ν ι α ν ε ! (ἐρημα νὰ γίνουν! Ἀρά) Κοτύωρ. γ) Ἐπὶ πραγμάτων ἀρατικῶς, ἄθλιος, δυστυχῆς Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ.): Νὰ ἴ ν ε τ α ι ἄ κ λ η ρ ο ν ! ἢ νὰ ἴ ν ε τ α ι ἄ κ λ η ρ ο ν κὶ ἀ σ τ ὸ ς ! (ἄθλιον νὰ καταντήσῃ καὶ κακότυχον!) Τραπ. Χαλδ. Ἀ κ λ η ρ α νὰ ἴ ν ι α ν ε τὰ ὁ έ α ὅ τ' (κακορρίζικα νὰ καταντήσουν τὰ πράγματά του!) *Οφ. 4) Ὁ μὴ γεννήσας τέκνα διὰ φυσικὴν ἀνικανότητα ἢ ἄλλην αἰτίαν Θήρ. Μέγαρ. Μεγίστ. Σίκιν. κ. ἁ.: Μ ε τ ὸ ν π ρ ῶ τ ο τ η ς τὸ ν ἄ ν τ ρ α ἦ τ α ν ἄ κ λ η ρ η Μεγίστ. Ἐ ν ῆ ἄ κ λ η ρ η ! (ὕβριστικῶς) Μέγαρ. β) Ἐπὶ ζώων, ὁ μὴ τίκτων Μέγαρ. Μεγίστ. Μύκ.: Τ ο ῦ τ η ἦ γ ῖ δ α εἶ ν α ι ἄ κ λ η ρ η φ έ τ ο ς Μ έ γ α ρ. Ἀ κ λ η ρ ο π ρ ὸ β α τ ο Μ ύ κ. γ) Ἐπὶ δένδρων, ἀκαρποφόρητος Μέγαρ.: Τ ᾱ δ έ δ ρ α μ ο υ φ έ τ ο ς εἶ ν α ι ἄ κ λ η ρ α (δέδρα = ἐλαιόδενδρα).

